

عنوان مقاله:

مقایسه کاربرد امثال و حکم در شاهنامه فردوسی و مثنوی معنوی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات ادبیات، عرفان و فلسفه، دوره 4، شماره 1 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

محتشم محمدی - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سلمان فارسی کازرون

عزیزه نیدی - دانشجوی دکتر زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سلمان فارسی

خلاصه مقاله:

امثال و حکم یک نوع ساری و جاری در ادبیات همه کشورها و ملت ها است. آثار ادبی به فراخور زمان و مکان تولید یافته، از این نوع ادبی به عنوان یک عامل موثر در فهم عاطفه بهره برده اند. اصولاً یکی از موارد بلاغت آن است که شاعر بیتی بگوید که آن بیت حاوی مثل یا حکمت باشد و بدین وسیله کلام خود را تاثیر گذارتر و دل انگیزتر سازد. در شاهنامه فردوسی و مثنوی معنوی که از آثار بلیغ ادب فارسی و دارای مضامین مختلف هستند، به همراه دیگر عوامل از این عنصر نیز استفاده بسنده شده است. موضوع این پژوهش بررسی اشتراکات و افتراقت امثال و حکم در شاهنامه و مثنوی است. به نظر می رسد به کارگیری صنعت ارسال المثل در مثنوی نمودارتر و برجسته و در شاهنامه پنهان تر و پوشیده تر است و اشتراکات مضامین نیز ناشی از مسیله توارد و حاصل خرد جمعی انسان ها در طول دوره های تاریخی زندگی بشر است. مضامینی که هر عقل سلیم، آن را می پذیرد.

کلمات کلیدی:

امثال، حکم، شاهنامه، مثنوی، مولوی، سبک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/834490>

